

че не тамъ на Витоша, срѣдъ дивната природа, когато нѣкога мечтаехме и се лъжехме, а тукъ въ бюрото за женидба.

Градевъ. (Съ болка) Надя . . . Надя . .

Чакмакова. Да, Несторе . . . Несторе . .

(Мълчание)

(Той става, пригръща я и я цѣлува)

Градевъ. (Хваналъ ржцетъ ѝ) Свършено; Ти си моя. Всичко минало е забравено.

Чакмакова. Азъ всичко ти прощавайъ.

Градевъ. Тогава да идемъ въ моята квартира.

Чакмакова. Невѣнчана! Никога! Азъ те знамъ колко скоро се насищашъ ти. И затова . . .

Градевъ. Добре, да идемъ.

Чакмакова. Преди това трѣбва да заплатимъ на бюрото.

Градевъ. Ще кажемъ, че не се харесваме. Въ такъвъ случай нѣма да платимъ.

Градева. Значи, ще имашъ доказателства, че не си обещавалъ женидба.

Градевъ. Не бе, само да не платимъ.

Чакмакова. Това е нечестно!

Градевъ. Нима отъ страна на бюрото е честно да вземе за една среща петдесетъ хиляди?

Чакмакова. Щомъ договора е такъвъ.

Градевъ. Не бивай такава. Днесъ тѣй ставатъ тия работи. Тѣ скубятъ толкова много, че . . .

Чакмакова. Азъ предлагамъ да повикаме свещеника още тукъ. И ако се вѣнче-